

ומוכח שרבי יוחנן הוא הסובר שאין הלכה כרבי יוחנן בן ברוקה.⁽¹⁰⁾

ואיכא דאמרי, לא רבי אבהו הוא זה שאמר בשם רבי יוחנן שהלכה כרבי יוחנן בן ברוקה, אלא רבי חייא בר אבא אמר זאת. ואהררינהו רבי אמי ורב אסי לאפיייהו.

אמר תמה רב פפא:

בשלמא למאן דאמר רבי אבהו אמרה משמו של רבי יוחנן לפני רבי אמי ורבי אסי, מובן הדבר שלא חלקו עליו רבי אמי ורבי אסי במפורש אלא רק החזירו פניהם, **משום כבוד בי קיסר**, שהיה רבי אבהו קרוב למלכות,⁽¹¹⁾ ולכן לא אמרו ליה רבי אמי ורבי אסי דבר לרבי אבהו, ולא מידי [ולא כלום], אלא רק החזירו פניהם.

אלא למאן דאמר רבי חייא בר אבא אמרה משמו של רבי יוחנן, מדוע רק החזירו פניהם? **לימרו ליה רבי אמי ורבי אסי בפירוש: לא אמר רבי יוחנן הכי!**

ומכיון שנחלקו אמוראים מה היא דעתו של רבי יוחנן, שואלת הגמרא:

מאי הוי עלה? כיצד יש לפסוק הלכה למעשה?

תא שמע שרבי יוחנן סבר שהלכה כרבי יוחנן בן ברוקה:

דאמר רבי אחא בר הנינא אמר רבי אבהו אמר רבי אסי:

עובדא הוה קמיה דרבי יוחנן [מעשה בא לפני רבי יוחנן] **ב"כנישתא דקיסרי"**, שבאה אשה שלא היו לה בנים, ותבעה האשה את בעלה שיוציאנה כדי שתוכל לינשא ולילד, וגם יתן לה את כתובתה.

ואמר רבי יוחנן: יוציא את אשתו, ויתן לה כתובה.

ואי סלקא דעתך לא מיפקדה [נצטוותה] האשה על פריה ורביה, אם כן **כתובה מאי עבידתה** [מה שייך תביעת כתובה]?!⁽¹²⁾

כלומר: אם לא משום פריה ורביה, אין טענת חסרון בנים סיבה מספקת לחייב אותה להוציאה ולתת לה כתובה.⁽¹³⁾ ומוכח

רבי אבהו: "רבא דעמיה, מדברנא דאומתיה".

12. לשון הרמב"ן — לעיל סד א ד"ה שמא — הוא: אי לא מפקדא בנים למה לה [כצ"ל], הויה לה מורדת.

13. הקשו התוספות וכל הראשונים: למה חייב הוא כתובה, והרי יאמר לה: מנין שאני הוא זה שלא זכיתי להיבנות ממך? שמא את היא שלא זכית להיבנות הימני, ואין לך כתובה.

וקושיא זו הקשתה הגמרא לעיל סד ב על מה שאמרו בביריתא: שהה עמה עשר שנים ולא

והקב"ה שאמר "ואדוני זקן" לבד הוי שינוי, ראה שם.

10. הערוך לנר תמה: הרי רבי אבהו נחלק בזה עם רבי אמי ורבי אסי, ואם כן, לא נדע עדיין אם זה שהביא את מחלוקתם של רבי יהושע בן לוי ורבי יוחנן, סובר כרבי אבהו או כרבי אמי ורבי אסי, ראה שם.

11. כתב רש"י: רבי אבהו קרוב למלכות הוה כדאמר בסנהדרין ובכתובות דמשון אמהתא דבי קיסר [היו שרות השפחות של בית קיסר] לפני